

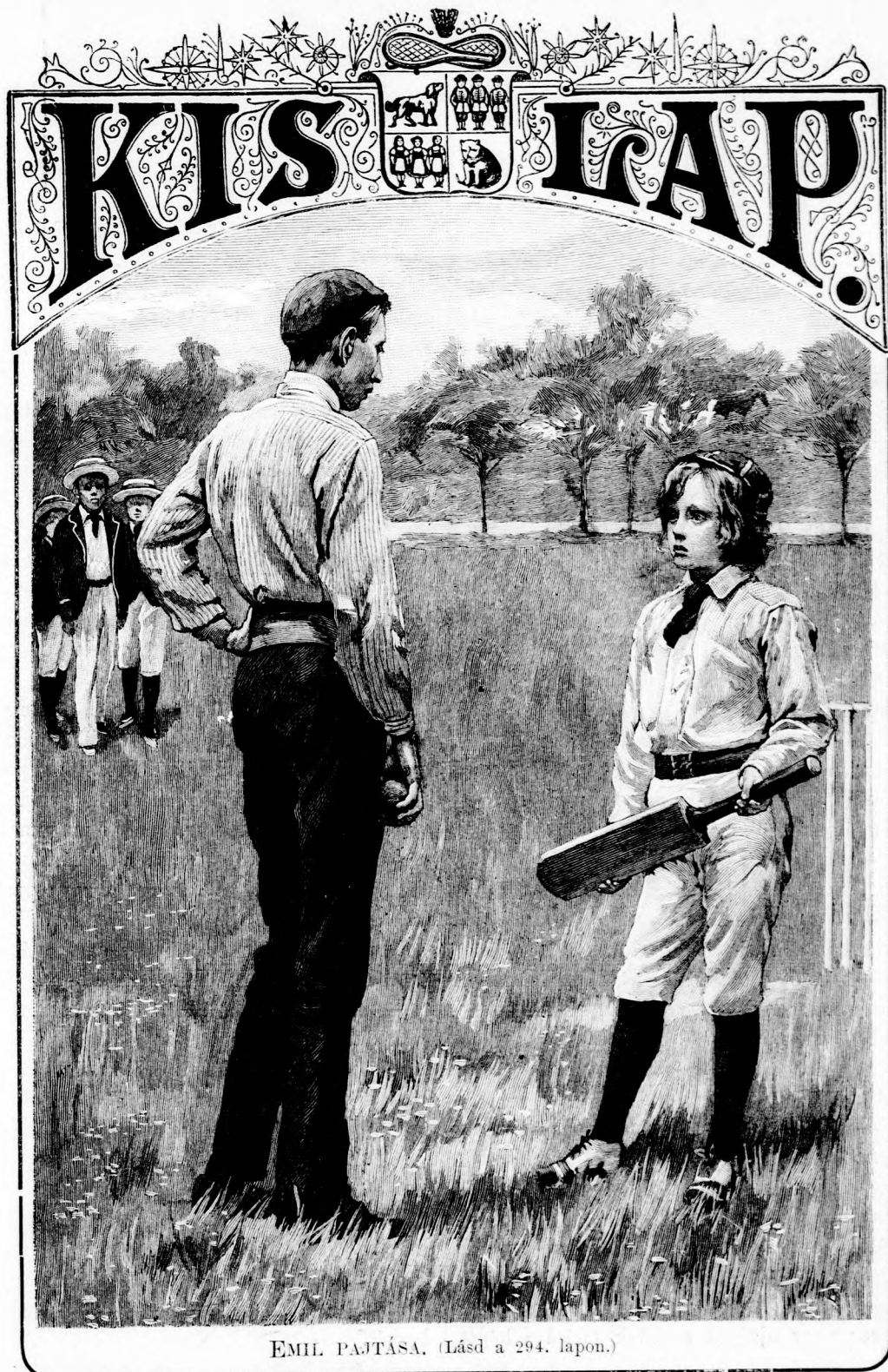
SZÁM.

z 7-t.
i, nem
még
ha az
i. Ez
ladott
Nagy
jönni,
vak-é,
mélyre
orábbi
lenjen.
Imre.
éprejt-
n itt:
Korit-
molyan
tudo-
d alatt
nyolez
vissal?
agy tán
özgesd,
csene-
it érte-
zsinka
. Ha a
n nyo-
n láttak
olyan.
a rovat-
ltatnak,
kit illet.
örülmé-
kát, a te
be. Meg
ros leve-
rsád. —
özölsz te
nek egy
Hiszen te
nok egyi-
ári nagy
, midőn
Az ered-
k beszá-

soraiban
g külseje
F. b.

szin-nyo-
tési tábla
lyamából
thenaem
ek-tere 3.

naem-épület.
en.

EMIL PAJTÁSA. (Lásd a 294. lapon.)

XLVIII. köt. 19. szám.

Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1895. május 12-én.

A MAMA SZOBALÁNYA.

— Képekkel. —

(Folytatás.)

III. Mért nincs a mamának szobalánya?

HASONLÓAN a művészekhez, kik addig, ameddig csak bírják, nézik a maguk művét, mely a kezük alól kikerült: Erzsike is lekisért a mamáját a kapuig.

— Mit csináljak, míg oda lesz a nagysága? kérdezé Erzsike, utánozva Lidit.

— Legelőször szedje rendbe az Erzsike kisasszony ruháit s játékeit. Több holmiját láttam szanaszét heverni.

Erzsike elfintorítja az arczát.

— Jaj, nagysága, unalmas ám a gyermekekkel is törődni! Reménylem, hogy ott, ahová majd ezután el akarok szegődni, nem lesz gyermek a háznál.

— Remélje inkább azt, hogy rendes, takaros gyermek mellé kerül. Mert ezek éppen az ellentétjei lennének egy bizonyos kis lánynak, akit nagyon jól ismerek.

— S mit csináljak azután? kérdé Erzsike, hogy másra terelje a beszédet.

— Vegye elő a horgolást s ne felejtse el a kötényt maga elé kötni.

— Kezét csókolom nagyságos asszony. Csókolja meg nagyapát és nagymamát is helyettem, kérem.

Miután a mama távozott, Erzsike betette az ajtót.

— Rá érek még dolgaimat rendbe hozni, gondolá. Mindenek előtt elmegyek Zsuzsihoz, kérdezni: nincs-e szüksége rám? Nagyon kedvesnek köll vele lennem, mert különben még rám fogná, hogy kényes vagyok.

— Zsuzsa! kiáltá Erzsike, a konyhába érve; nagy ujságot mondok. (Lásd a képet

a 292. lapon.) Ó, de szép tollak! folytatá: ugy-e ad belőlük?

A nagy ujság el van feledve. Erzsike csak azt látja, ami előtte van.

A nagy konyhában, mely tele van fényes főző-edénnyel, alacsony széken ül Zsuzsa, arczát megvilágítja a nap, ölében fekszik egy félig megkoppasztott kakasnak a teste. Úgyes, erős kezével gyorsan tépi le a szegény madárnak fejedelmi köntösét. Vannak benne halvány-sárga, barna-piros és zöldes-kék tollak; nehánya sima, mások ismét foltosak, alakra nézve is nagy változatoságot mutatnak. Emez rövid, kunkoros, amaz meg hegyes végű. Mind össze-vissza egy öblös kosárba hullanak bele, mely Zsuzsa előtt áll. Erzsike letérdel, hogy jobban nézhesse a tollakat.

— Milyen szépek! Ezek éppen jók lesznek a bábuim kalapjaira, ezekből meg toll-seprűt csinállok nekik. Ezek a nagyok pedig jók lesznek fejdísznek, ha valami indián főnöknek maskurázom ki magamat.

Erzsike erősen kotorász a kosárban s ahogy beszél, kihuz onnan egy csomó mindentféle nagyságu s minőségű tollat, melyet aztán bele tömköd a szoknyácskájába.

— Hagyja el mindjárt a tollaimat! kiáltja Zsuzsa. Szent Isten! Milyen kis leány! Még szakácska sincs előtte! Hamar kösse föl! A ruhája már tele van tollal. Ki fogja majd kikefélni? Maga bizony nem. Még soha életében nem tett semmi hasznosat.

Mily igazságtalanság! Éppen most, hogy Erzsike oly nagy szolgálatot tett a mamájának s oly jó szándékkal jött ki a konyhára! De hát Erzsike nagy lelkű és megbocsát.

— Zsuzsa, mondá kegyesen, már nem fog többé panaszkodni, hogy igen sok a dolga.

— Én? Panaszkodni? Van eszemben! mondá Zsuzsa, oly mérgesen tépve a kakas tollait, hogy a testéből kihásított egy darabka bőrt.

— No, no! . . . mondá Erzsike; reggeltől estig mind azon panaszkodik és sokszor igen rossz kedvü. De majd kap most segítséget. Ez az a nagy ujság, melyet mondani akartam.

— Segítséget nekem? Szeretném tudni, ki merne az én dolgaimba bele avatkozni?

— A mama szobalánya.

— A . . . a micsodája? kérde Zsuzsa. Meglepetése akkora volt, hogy leejtette a kakast.

— A szobalány, igenis. Mert a mama szobalányt fogadott.

Zsuzsa mozdulatlan marad, szemét tágra nyitja s a szája is félig tátva marad. Kellemes így lepni meg valakit! Ha Erzsike fizetett volna érte, nem hiába adta volna ki a pénzét, olyan mulatságos volt ezt látni. Egyszerre Zsuzsa felállt, beszélni akart, de nem szólt egy szót sem, csak zokogva rogyott vissza a székére.

Igenis, zokogva. Ó, a nagy, felnőtt személy! Vastag köny-cseppek folynak végig kövér arcán. Erzsikének nincs többé kedve nevetni. Részvételt néz Zsuzsára és elereszti a szoknyácskáját, melyből a tollak szerteszét repülnek.

— Zsuzsa, mi baja van? Mondja meg, kérem!

— Szó . . . ho . . . ho . . . ba . . . ba . . . lá . . . hányt . . . zokogá Zsuzsa. A nagyságos-asszony szobalányt fogadott! Pedig megígérte, hogy soha más az én kis lányom helyét nem fogja elfoglalni!

— Magának kis lánya volt?

— Volt . . . én szegény anygalkám, édes drága kicsikém! Nagypapák házában mentem férjhez, s az ő költségén ültem meg az én szép menyegzőmet, mivel hogy én neveltem föl az Erzsébet kisasszonyt, aki most a maga mamája és mert nem hagytam el, mikor himlője volt kicsi korában. Én is megkaptam tőle. Szerencsére ő nála nem maradt semmi nyoma . . . de engem! . . . Ide nézzen . . . tekintsen rám, milyen vagyok! De oda se neki! Azért mégis megcsókolt a kisasszony, mikor meggyógyultam. Nem fél tőlem, nem bizony! És mikor később férjhez ment, így szólt: »Zsuzsa, azt szeretném, ha velem jönnél. (Mert hogy közben meghalt az én szegény uram.) Ha a kis lányod majd elvégezte a tanulást, (varró-iskolába járt) akkor magamhoz fogadom mint szobalányt, beléegyezel?« — Hogy belé egyezem-é?! Csak látta volna, hogy dolgoztam, hogy megmaradjon a hely a kis lányom részére! És mindig csak erre gondoltam. Mindegyőnknek kijutott a maga dolga: ő neki, a kicsinek, az apró, könnyű; nekem meg a nehezebbje. Aztán együtt lenni, s éjjel ugyan-egy szobában hálni, vele együtt élni: ez volt az én boldogságom. A nagyságos asszony szép fehér ágynak állított szobámba a kis lányom számára. Ha benyitottam este a szobánkba, mindig melléje térdeltem s ott maradtam imádság után is, ő rá gondolva, akár milyen fáradt voltam. Csak a párnára kellett hajtani fejeimet s elgondolnom, hogy nem sokára az én édes gyerekem fog ott pihenni: tüstént elfelejtettem minden fáradtságomat. De éppen hogy elvégezte a tanulást, hogy más nap már ide jött volna: valami munkát

köllött neki vissza vinni este. Az este hűvös volt. Meghült, tüdő-gyuladást kapott s két hét múlva meghalt.

— Meghalt! A kis szobalány meghalt? ... rebegé elhalványodva Erzsike.

— Meg! Meghalt az én egyetlen kis lányom. Ott feküdt kiterítve az ő kis fehér ágyn ... Nem is értem, hogy nem haltam bele akkor. A maga édes mamája ápolt, beszélt nekem a jó Istenről, szűz Máriáról, az angyalokról, akiknél az én kis lányom ott van most. Rá-

erőltetett az evésre és lassan-lassan újra folytathattam a munkámat. Akkor ígérte meg a nagysága, hogy nem fogad soha szobalányt, mert fájna látnom, hogy más foglalja el az én kis angyalom helyét, s hogy inkább maga szolgálja ki magát egész életén át. Ezt az ő arany szíve sugta neki.

De hosszú az egész élet. Talán azt hiszi, hogy akkor tett ígéretét elfelejtettem. Nem én, soha! Inkább hogy azt lássam: idegen foglalja el az én drága Marikám helyét, inkább elmegyek innen, még mielőtt beköszön az a másik.

És Zsuzsa fölállva, reszkető kézzel kezdte leoldani a kötényét.

— Zsuzsa! Kedves Zsuzsa! Ne féljen! Senki sem foglalja el a maga szegény kis

lánya helyét! Hiszen én vagyok a mama új szobalánya!

— Maga!? kiáltá Zsuzsa. Maga?! Hát akkor csak tréfa volt ez az egész dolog?

— Dehogy! Nagyon komoly, felelé Erzsike sértődve.

— Maga?! ismétlé Zsuzsa, aki nem tudta, sirjon-e vagy nevensen. De hiszen magamagát sem képes kiszolgálni. Menjen, szedje össze a bábuit, a hajtó abroncsát, a kalapját s minden egyéb dolgát, ami szana-szét

hever. Lássá, a tollaim mind elröptek ahogy eleresztette a szoknyácskáját. Minden felé elröptek, még a tűzhegyen is röpködnek. Miért jött ki a konyhára?

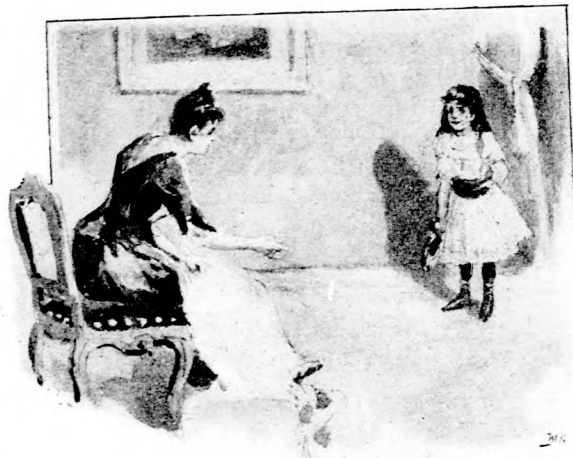
— Segíteni jöttem, mondá Erzsike, aki nem értette ezt a gyors változást.

— Szépen segített! Ugy megijesztett, hogy még most is szorul a

szívem, forr a vérem. Maga miatt vesztetem az időmet. S még a tollaimat is elhordogatta!

— Ha vettem, vissza is adtam, mondá Erzsike, hamiskásan nézve a szerte röpködő tollak után. Köll is nekem.

Igy szólva, a két kezével mélyen bele nyult a kosárba s egy nagy esomó tollat huzott ki, felfogott a szoknyájába, bele gyömöszölte és kaczagva elfutott.

— ZSUZSA, NAGY UJSÁGOT MONDOK!
(Lásd a 290. lapon.)

IV. Jó szolgálatok.

Amint Erzsike a mamája szobájába ért, első dolga volt a tollakat az ágyon nagyság s minőség szerint elrendezni. S ez alatt szabad folyást engedett gondolatainak.

— Furcsa, hogy a Zsuzsa is mama volt egyszer. Nagyon szigorú mama lehetett, mert nincs nap, hogy ne mondja legalább egyszer: ha az én gyermekem volna magácska, ezért bizony jól meghánynám! Vagy: be is csuknám a sötét kamrába, ha én volnék az édes anyja! Azt hiszem, csak úgy mondja. Ugy látszik, nagyon szerette a kis lányát, és hogy ha szeretünk valakit, akkor nem verjük meg.

Tehát meghalt az, aki a mama szobalánya akart volna lenni . . . Reménytelen, hogy addig, ameddig élek, nem fogok meghalni s nem fog meghalni Márta sem. Édes kis mamám! Tehát nem szegénység miatt nem tart szobalányt! Majd elmondom Mártának . . . Jó, hogy eszembe jutott, hogy én legyek a mama szobalánya; másképp nagyon rosszul szolgálták volna ki, míg emigy . . . Mit is csináljak, hogy mindjárt, amint belép, lássa, milyen jól tette, hogy szolgálatába fogadott? . . . Tudom már! A kertbe megyek le virágért s minden virágtartóba teszek egy csomóval!

A tollakat ott hagyva, Erzsike siet, hogy ezt az ő tervét gyorsan véghez vigye. Rohantában rá lépett a Czirmos ezicza farkára; ez pedig mitsem sejtve, a boldogok álmát aludta az ő kerek párnáján. A szegény állat fájdalmasan nyávogott, s hogy ilyesmi másodszer ne essék meg rajta, felugrott az ágyra, ahol nagy meglepetésére több csomó gyönyörű tollat talált.

Czirmos még nagyon fiatal s kapva kap az új játékon, mely részére kínálkozik. Ide-oda ugrál, fel-feldobva a könnyű tollakat. Amint ide-oda szökken, a karmai bele akadnak a selyem takaróba; mikor pedig onnan kihuzza, ez elszakad. De Czirmos nem törődik ezzel s vígan folytatja játékát.

Erzsike ez alatt valóságos virág-aratást tart. Sok virág kell a mamának. Buzgón tépi le valamenyit, egyet lenegy bimbót sem hagyva

meg a szárán. Mindent bele tömköd a szoknyácskájába s csak miután még egyszer áttekintett az egész kerten, lássa, nem-é felejtett benne vagy egy szál virágot: indult befelé a házba. Erzsikének nem jutott eszébe, mekkora örömet szerez mamájának az a szép virágos kert; az sem jutott az eszébe, hogy bokrétát ígért más napra az ő kedves Mártájának.

(Vége következik.)

. . . VIRÁG-ARATÁST TART.

EMIL PAJTASA.

(Képpel a czimlapon.)

ETT labdázta együtt a mezőn s aki látta őket, talán el is mosolyodott. Mert biz' ők nem igen egymáshoz való pajtások voltak. Egyikök hosszú, nyurga síheder, tizenhat, talán már tizenhét éves is; a másik körül-belül tizenegy éves, izmos de végre is csak kis fiu.

Ez a kisebbik pajtás Jenő, most ugyan-csak buzgón lát a játékhoz. Hogy is ne?... mikor amott jönnek Gabi, Elek és Feri s nem igen messziről nézik.

Tegnapig ezek voltak a pajtásai. Vele egy vívásu fiuk levén, sokat játszottak is együtt; csak az a hiba volt a dologban, hogy a játék rendszeren pörpatvarral és nem egészen barátságos dulakodással végződött. A győztes legtöbbször Jenő lett, ami annál keservesebben esett Gabiéknak, mert az igazság ritkán volt a Jenő részén; csakhogy Jenő sokkal erősebbnek tudván magát, erőszakoskodott. A játéknak úgy kellett folynia, amint ő akarta, különben rögtön birokora kelt.

Igy volt tegnap is. De ezuttal Emil nem sokáig dulakodott, hanem egyszerre csak így szólt:

— Eh! Mit töltsem én veletek az időt? Nem is játszom többé veletek, nyafogó kis babákkal. Lesz nekem ezentul külön pajtásom: haza jött a Bálint, már tegnap is lapdázta vele. Holnap is vele játszom.

Gabiék nem akarták hinni, de ime láthatják, csakugyan igaz, Bálint, aki ma-holnap jogász lesz, Jenővel labdáz. Azt nem tudták, hogy Bálintnak csak arra volt jó a kis Jenő, hogy földobja ütésre a labdát és aztán elő is hozza, ha messzire elröpült. Jenő most, hogy elesapott pajtásai nézték, kezdte észre venni, hogy nem igen fényes szerepet játszik. Így szólt tehát:

— No, most már én rajtam a sor, hogy elüssem a labdát.

A nyurga Bálint foghegyről felelt:

— Azt majd én mondom meg, mikor kerül rád a sor.

Gabiék hallották és nevettek. Jenő mérge-lődni kezdett s nem sokára újra kívánta, hogy a sor rajta legyen s most már Bálint szaladjon a labda után. Persze, Bálintnak meg éppen ez nem volt kedvére, kivált olyan kis fiuk szemé láttára. Rá, sem hederített tehát a Jenő szavaira. Amde Jenő mérgesen fölkapta a labdaverőt.

— Most már rajtam a sor, én akarom a labdát elütni.

A hosszú Bálint, kezében tartva a labdát, hidegen végig mérte szemével Jenőt, aztán így szólt:

— Tanuld meg, tacsó, hogy mikor velem szemben állsz, akkor nem akarhatsz semmit, hanem azt köll tenned, amit én akarok. Ha pedig nem tetszik, hát . . . mars!

Ezzel kivette Jenő kezéből a labda-verőt, magát Jenőt pedig galléron fogva, messzire ellődította, éppen Gabiék felé, akik hangosan kacagtak. Jenő majd meg-pukkadt a méregtől és szégyentől; de mit tehetett volna? Az a hatalmas Bálint nagyon sokkal erősebb; gondolni sem lehet rá, hogy bele kössön.

Szégyenkezve ment haza s más nap arra ébredt, hogy nem volt semilyen pajtása. Nehány napig elviselte, de aztán röstel-keve, szerényen tért vissza Gabiékhoz:

— Bocsássatok meg . . . hetvenkedtem, meglakoltam. Ezen tul, meglássatok, igazi jó pajtás leszek.

BŰVÉSZET.

(Képekkel a 300. és 301. lapokon.)

A csökönös fillér.

MAI mutatványaink elseje nagyon egyszerű, mégis mulatságos, és annak, aki még nem ismeri, meglepő is. Nem szükséges hozzá egyéb, csak egy pénz-darab és egy ruha-kefe. A pénz-darab inkább lapos és sima legyen, mint vastag és érdes. Tehát jobb, ha már kopottas darabot használunk. A kefe pedig lágy és hosszú szőrű legyen.

A pénz-darabot lapos tenyerünkre fektetjük s a kezét átadjuk valakinek azzal a kijelentéssel, hogy megnyeri a pénz-darabot, ha tenyerünket végig keféelve, ekkép lekeféli onnan a pénzt.

Valószínű, hogy a vállalkozó, győzelme biztos tudatában, kicsinyítő mosollyal fog hozzá. De mi hamar abba hagyja a nevetést. Mert bár mily buzgón kefélgét, a pénz-darab nem mozdul meg; akár csak oda volna ragasztva a tenyerünkre.

Ki kell azonban jó előre kötni, hogy a próbálkozó ne csapkodjon erősen a kefével, mert így már nem a kefélestől, hanem az ütődéstől és a kéz rezdülésétől mozdulna meg a pénzdarab. Szépen simán kell a kefélet végig huzogatni, épp mint a ruha kefélésénél. Ilyen módon pedig lehetetlen a pénzt elmozdítani a tenyerről.

Sokan lesznek, akik pusztán szóra ezt el nem hiszik. De a próba hamar meggyőzi őket.

*

A villamos pohár.

Négyrét hajlított papirosból vágj ki egy olyan alakú kis nyilat, minőt a rajz jobb oldalán különállóan láthatni. Parafa-dugóba szurd be egy tű fokát, a tű hegyére pedig szurd rá a papiros nyilacskaát ott, ahol a hajlásai találkoznak, de olyképp, hogy a tű ne furja egészen át a papirost. Aztán borítsd le az egészet olyan pohárral, amelyet előbb a tűzhelynél teljesen szárazra szikkasztottál.

Most már szólítsd föl a társaságot, hogy tessék valakinek a papiros-nyilacskaát körben forgatni, de úgy, hogy a poharat ne mozdítsa el róla. Mivel ilyképen a nyilacskaához hozzá nem lehet férni, lehetetlennek fogják mondani a feladatot.

— Dehogyan lehetetlen! A nyilacska forogni fog és hegyével oda fog mutatni, ahova parancsoljuk. Tessék meghatározni merre mutasson a nyíl hegye?

A társaság megjelöli, melyik irányban mutasson. Hogy szavad beváltsad, nem

köll egyebet tenned, mint egy darabka szőr-szövetet dörzsölnöd a pohár külsejét azon a részen, mely a megjelölt irány felé néz. A nyilacska csakhamar megmozdul és addig-addig fordul, míg nem hegye a pohárnak megdörzsölt része felé mutat. Ez érdekes tüneménynek igen egyszerű oka az, hogy dörzsöléssel az üveg igen hamar villamossá tehető olyan mértékben, mely elégséges a könnyebb tárgyak vonzására.

Ha a szövetet körben dörzsölöd a poharat — mindig egy irányban haladva — a nyilacska követni fog, még pedig folyton növekedő gyorsasággal.

Ezt aztán érdekes kis játékszer czéljára használhatod föl.

A papirosból ugyanis nem nyilacskaát vágj ki, hanem négy egyforma águ keresztet s ezt tüzdöd oda a tű hegyére. A kereszt négy ágára igen vékony papirosból kivágott apró lovakat vagy más figurákat függesztesz föl vékonyka czérnaszálra. Amint aztán a poharat körben dörzsölöd, benn a kereszt forogni fog s az apróska alakok vigan fognak körben keringözni, mint valami czirkuszi műlovasok.

REJTETT MONDAT.

— <i>les</i>	E szavak elé oly be-
— <i>ó</i>	tűk teendők, melyek nem
— <i>ég</i>	csupán más értelmet
— <i>per</i>	kölcsonöznek a szavak-
— <i>ép</i>	nak, hanem fölülről le-
— <i>lap</i>	felé olvasva, egy szép
— <i>ír</i>	mondatot adjanak.
— <i>kar</i>	
— <i>ár</i>	
— <i>kó</i>	

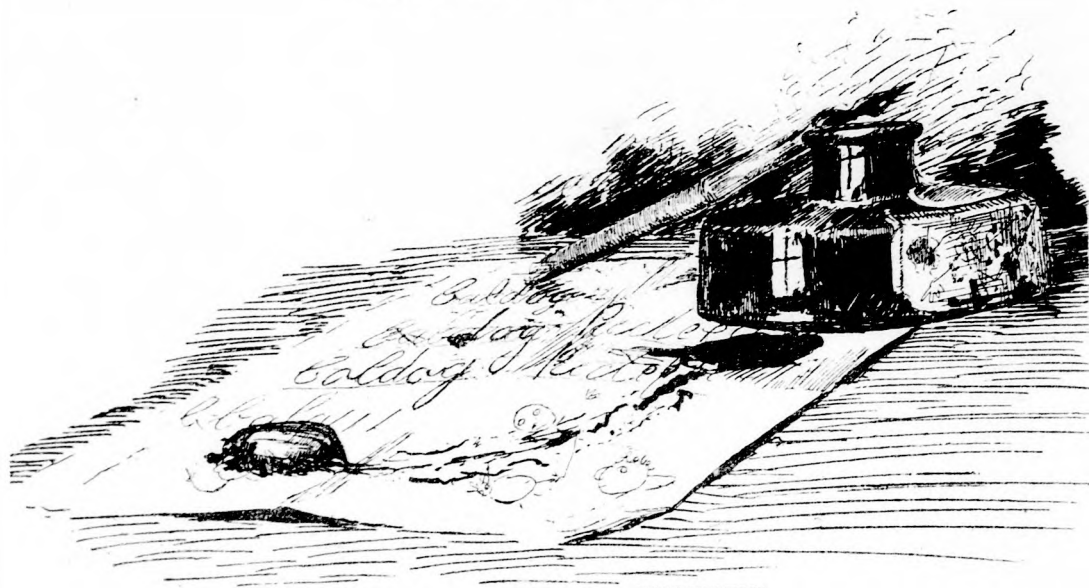
A megfejtők nécsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Kis mesekönyv“.

Grimm testvérek nyomán. (A „Forgó bácsi Könyvtára“ című sorozat egyik önálló kötete.)

FORGÓ BÁCSI PANASZA.

NEKEM is van panaszom, nem tagadom,
Végtére is szó nélkül nem hagyhatom;
Voltaképen nem hallgattam el soha:
Sűrűn pattog a „Kis Lap“-nak
„Rovás“ című megrovási ostroma.

A panaszom eddig próza volt csupán,
De már látom: versbe szedem ezután.
Talán jobban hat reátok a dalom:
Ha meggyűlik a mondókám,
Ezután majd ékes versbe foglalom.

Egyik levél meggyűrődött papiros,
Tépett széle rojtos, rongyos, csafatos:
Némelyiknek vérpiros az írása,
S oly csikorgós homokos, hogy
Olvasóját a hideg is kirázza.

Hát persze, hogy ritkaság az ily levél;
Nem minden nap, nem is minden kézen kél;
Hisz' legtöbben takarosán irtok ti.
De örülnék, ha a rosszát
Ilyen módon mind ki tudnám irtani.

Olyan szele-burdi hívem is akad,
Hogy levele alól neve kimarad;
Vagy ha ez nem: nagy sebtében megejti,
Hogy a rejtvény megoldását,
Bár utalt rá, szépen ki is felejtí.

Mind ez az én panaszomat fokozza,
De leginkább az a szörnyű sok pocza!
Néha bizony akkora, hogy szint' rőfög,
S a szedő-gyerek, ha látja:
Két-rét hajlik, hasát fogja, úgy röhög.

Im egy levél: láthatjátok magatok,
Rajta mindenféle furá alakok.
Az én kedves kis Erzsikém írása,
S mert magában nem győzhette,
Segitette egy jó szívű bogárka.

FALON INNEN ÉS TUL.

KERTI padon kis Angyalka
 A „Kis Lap”-ját olvasgatja.
 Olvasgatja, lapozgatja,
 Egyszerre csak abba hagyja.
 Öléből kisiklott lapja . . .
 Folytatását megálmodja.

Azt álmodta, hogy a lepke
 Orrát szemét kerülgette;
 Akár hogyan hessegette,
 Hol elül szállt, hol megette,
 Az orrát megbizsergette . . .
 Ejnye már no, szedte vette!

Egyszerre csak nagyot riad . . .
 Ni a lepke! . . . Utána kap.
 Lesz itt mindjárt nagy hadd el hadd . . .
 Hát kezébe kis ág akad,
 A falon túl meg az alatt
 Pajkos Peti nagyot kaczug.

EGY KOSÁRKA IBOLYA.

— Elbeszéli *Döme bácsi.* —

A én azt kérdezném tőletek: tud-e a ti mamátok jó diós patkót pompás foszlós fonatost sütni? ... bizonyosan azt felelnétek:

— De tud ám! Látogasson csak meg Döme bácsi, majd meglátja.

No, meghiszem, meghiszem, de — bocsánatok kérek kedves mamátoktól — mégis csak azt mondom, hogy manapság már nem tudnak olyan pompás kalácsot sütni, mint azelőtt... Hm! Biz' az régecskén volt... ezelőtt ötven esztendővel, amikor én diák sorban voltam és a közeli városból minden vasárnap, ünnepnap haza rándultam szüleim házához. Olyan közel volt, hogy akár hányszor gyalog is átsétáltam és áldott jó édes anyám mindig jól tartott holmi finom harapni valóval. Az apám néha-néha bele szólt:

— Ugyan, ugyan! Ilyen nagy siheder, második gimnazista és olyan torkos! Röstellem.

Igen ám, de ott volt ám az én hatalmas, külön pártfogóm: a kedves, vidám nagyapácska, aki mindig sikra szállt mellettem.

— Hadd lakmározzék a fiú! Csak érdemelje is meg a jó falatot. Az ilyen kosztos diákot ott a városban a gazdája nem igen tartja tyukkal-kaláccsal, hadd jusson ki neki itthon a jóbul.

A mama is pártomra állt s így mindig győztünk, apám pedig csak azt mondogatta:

— Jól van no! De azért még sincs rendjén, hogy ilyen nagy fiu ilyen torkos legyen.

Most már, ötven esztendő múltán, azt hiszem, hogy alig ha nem az apámnak volt igaza. De akkor persze nem hittem. Hiszen tessék! Nincs-e a zsebemben az a gyönyörű fényes ujdonat-uj ezüst forintos, amelyet még Karácsonykor kaptam nagyapától? Most is vannak fényes ezüst forintosok, de olyan fényeset most talán már nem is vernek. Selyem papirosba göngyölve tartogattam a tárczámban s koronként elővettem, hogy gyönyörködjem benne; néha megszállt a kísértés, hogy valami nyalánkságot vegyek rajta... De nem tettem, nem birtam tőle megválni. Az iskolában egyik pajtásomaak sem volt ilyen szép és nagy pénze. Mind bámulták és irigyelték. Ezt csak valami nagyon, nagyon fontos dologra lehet kiadni.

No de meglehet, hogy diós patkót is ettek már olyan jót, ezüst forintost is láttatok már olyan fényeset; ámde aki köztek gimnazista, van-e olyan aranyos kis hugocskája, amelyen az én Magduska hugocskám volt? Szöske göndör fürteivel, szelíd kék szemével, mosolygós, örökké vidám arczocskájával igazi kis angyal volt, mindenkinek kedveltje. Őszintén szerettem, ő pedig engemet nem csak hogy szeretett, hanem bámult és valami csoda jeles, vitéz, tudós ifjunak tartott, amit nem is csodáltam. Mert hát azóta sokat, nagyon sokat tanultam ugyan, de ma nem tartom magamat olyan tudósnak, mint akkoriban; persze, az a kis hiba volt a dologban, hogy Magduskán és jó magamon kívül más nem igen volt ebben a véleményben.

Ideje azonban, hogy lassacskán áttérjek arra a kosárka ibolyára, amelyről voltaképen beszélni akarok és amelyre minden tavaszon kedvetlen emlékezem vissza. Kora

tavaszi idején volt az, a fák még éppen csak hogy rügyeztek, legfőképpen a bokrok kezdtek zöldülni. Én a városban egy napon déltájt épp az iskolából ballagtam lakásom felé, s meglepetve pillantottam meg a ház előtt apám kocsiját. A szobámban pedig nagyapácska várt. Nem tudtam miért jött, de örömmel ugrottam a nyakába, ő pedig vidáman mondá:

— No amice, szedd föl szaporán a sátorfádat, indulnunk kell rögtön, hogy el ne késsünk az ebédre. Apád nem szeret várni, tudod.

— Haza akar vinni nagyapácska? Jaj de jó volna! Csak hogy nem lehet ám.

— Már hogy ne lehetne! Hát nem tudod, hogy holnap van a Magduska születése napja? Tíz éves lesz.

— Hogy ne tudnám! Ma délután akartam írni Magduskának. Igen szép köszöntőt komponáltam.

— De ő azt akarja, hogy otthon légy, mert össze hívta a fél vármegye gyereknépét nagy traktára.

— Jaj, nagyapuskám, ne busítsa el a szívemet. Persze hogy szeretnék ott lenni, de ha nincs szünnap sem ma, sem holnap! Ha iskolát mulasztok, a tanár urak nem érik be olyan melegséggel, hogy a hugoskám születése napja volt.

— Szeretem, hogy kötelességedre gondolsz. De ne aggódjál. Már beszéltem az igazgató urral. Rendben van minden.

Fél órával később már otthon voltunk.

Ebéd után egy kis szemlét tartottam az udvaron, istállóban, aztán berontottam Magduskához.

— Talpra, kicsikém! Nem azért vagyok itthon, hogy a szobában üldögeljünk. Megyünk ki játszani!

Magduska az asztalnál ült és rettentően komoly képpel rágesálya a tolla szára hegyét. Nyilván írni akart valamit, de nem tudta, mit.

— Még nem mehetek, Dömikém. A kisasszony azt mondta, hogy éppen mert holnap nagy mulatság lesz az én tiszteletemre, ma pontosan köll végeznem a leczkémem.

— Éppenséggel nem vagyok egy véleményben a kisasszonnyal. Ma délután az én kedvemért adhatna neked vakációt. No, ha már úgy van, hát végezd szaporán, megvárlak.

— Jaj, nem leszek hamar készen vele. Nagyon nehéz feladványt kaptam.

— Ugyan? Lássuk csak, hátha segíthetek.

— Ó, az nem szabad! tiltakozott a becsületes kicsike. A magam erejéből kell megcsinálnom.

— Jól van no. De azt csak megmondhatod, mi az a nehéz feladvány?

— Hát... tudod... a kisasszony ma délelőtt a virágokról magyarázott... egy szép regét is mondott, hogy a virágok hovan erednek és hogy a nők mért szeretik annyira a virágot.

— No ugyan mért?

— Mert a virág a paradicsomból ered. Mikor az Uristen a bűnös első emberpárt kiűzte a paradicsomból, meg is szánta őket és megengedte, hogy emléket vigyenek a boldogság helyéről. Ádám különféle hasznos magvakat vitt magával, Éva pedig virágokat, hogy ne csak hasznos növények legyenek a földön, hanem olyanok is, melyek gyönyörűséget okoznak. És azóta is mindig a nők szeretik és ápolják leginkább a virágokat.

— No, elég csinos mese. És ezt köll leírnod? Hiszen az nem nehéz.

— Ha ez volna! De az lett a dolog vége, hogy irjam le a kedves virágomat és hogy mért éppen azt szeretem legjobban. Ugy-é, ez már nehéz?

— Hm! Ha van kedvencz virágod, akkor nem nehéz.

— De nincs! Az-az . . . valamennyit szeretem. És ha legalább már volna virág a kertben, kiválasztanám valamelyiket . . . de még csak most ültetgeti a kertész.

— Persze, még csak most tavaszodik. Legföljebb az erdőben nyílik a kis ibolya.

— Ó, az is olyan kedves! De ahhoz sem juthatok hozzá. A kisasszony azt mondja, hogy még hűvös van holmi erdei sétára, nem mehetek ibolyát szedni.

Magduska ezt nem valami duzzogó hangon mondta, hanem teljes megnyugvással a szigorú nevelőnő akaratában. Nekem pedig e szavai eszembe juttattak valamit, aminek nagyon megörültem.

— Ha már így van a dolog, Magduskám, akkor nem zavarlak. Segíteni nem tudok. Hát majd csak magam járkálok künn estig.

Egyenesen a nagyapához siettem, aki mindenben szívesen segített. Elmondtam neki tervemet.

— Ugy-e nagyapácska, illik, hogy holnap ne csak pusztá szóval köszöntsem Magduskát, hanem kedveskedjem is neki valamivel? Épp most mondta, hogy nagyon kívánczik ibolya után, de nem juthat

hozzá. Hát azt gondoltam, hogy kísétek az erdőbe és szedek nagy, igen nagy csomóval. Az ibolyaszedés nem igen diákos mulatság ugyan: a pajtásaim, tudom, nevetnének rajta; de a Magduska kedvéért megteszem. Holnap egész kosár ibolyát kap.

— Nagyon helyes. Szép és gyöngéd gondolat. De magad nem igen boldogulnál, nem ismered az erdőt. Én sokat sétálok ottan s éppen tegnap jártam olyan helyen, ahol sok az ibolya. Elvezetlek oda.

Rögtön felkészül-

tünk, még pedig alaposan. A másnapi vendégségre való kalács éppen kikerült a sütő kemenczéből és ott illatozott az ebédlő nagy asztalán. A mama eleinte szabódott ugyan, de nagyapácska segítségével kivittam, hogy nekem jusson az első kóstoló ultra-valónak, erdei ozsonmának. Nem bízták azonban reám, hanem a nagyapó rakta

BÜVÉSZET. A csökönnyös fillér.

(Lásd a 294. lapon.)

a vadász-táskájába a diós patkót, jókora darab fonatost és málna-izes lepényt. Nem bántam, jó helyen volt.

Az igazat megvallva, most már inkább a magam kedviért örültem a kirándulásnak. Milyen pompás lesz a séta a fakadó erdőben és . . . és legfőképp a friss sütetű kalács és diós patkó!

Az erdő meglehetősen távol volt s amint oda értünk, először is pihenőt tartottunk egy ledől fa-törzsön.

— Nagyapa, talán . . . talán megkóstolhatnánk azt a kalácsot? . . .

— Ohó, amice! Abból semmi sem lesz. Előbb végezd a munkát, aztán következik a jutalom. Ez a dolog rendje.

Persze, persze! Bele törődtem és mentünk beljebb az erdőbe. Eljutottunk az

ibolyás helyre, dologhoz láttam. Nem mondhatnám, hogy nagyon kellemesnek találtam. Csakugyan sok ibolya volt ott, de persze nem egy rakásban. Jó másfél óráig hajladoztam, kapargáltam a nedves fűben. No de tele is szedtem a kosárákat, melyet magammal hoztam és olyan alaposan letaposam azt az egész tájékat, hogy alig maradt ott magnak is egy szál ibolya.

Ugyanesak fáradtam, de aratásom gazdag

eredményével elégedetten tértem vissza nagyapához, aki nem messze egy kövön ült. Most már nem ellenezte hogy elő vegyük a kalácsos tarisznyát. Böcsülettel rá szolgáltam az ozsonnára. Hajh, de mi lett belőle!

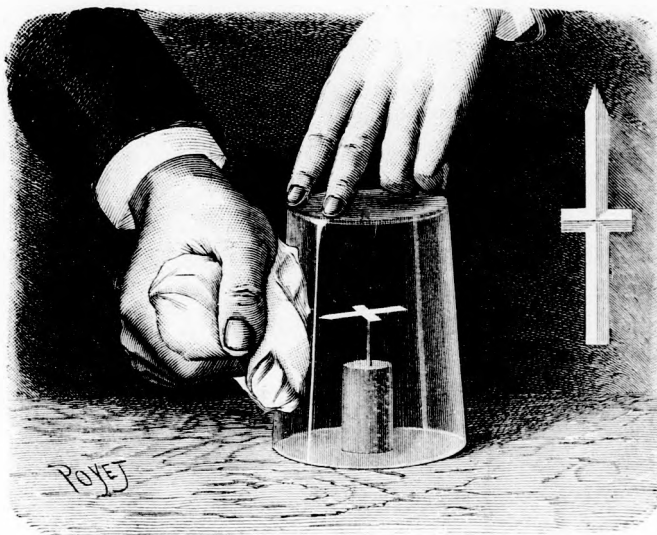
A nagyapa éppen oldozgatta a vadásztarisznyát, midőn arról a tájról, ahol a sok ibolyát szedtem, két szegényes öltözetű, sápadt képű gyerek bukkant elő, egy fiu meg egy leány, körülbelül nyolcz-tíz évesek. Ismertem őket, egy szegény özvegy asszony-

nak a gyermekei voltak a falunkból. De éppen ezen a tavaszon a városban is láttam őket, amint ibolyát árultak az utcán. Most is alkalmasint ibolyát akartak szedni, de csak egy-két fonnyadt virág volt a leányka kezében.

Közel előttünk kellett elhaladniok, mi-

vel odább mély víz-mosás huzódott végig, a hátunk mögött pedig magas szikla. Jól láttam, hogy a leánynak nagyon sirásra hajlik a szája és mind a ketten roppantul sovár, irigy pillantást vetnek az én ibolyás kosaramra. Még vissza-vissza is pillantgattak rá s mikor már elhaladtak, a fiu — jól hallhattuk — így szólt:

— Láthatod, hogy jól mondtam. Volt itt sok, de az ifiur mind leszedte.

BÜVÉSZET. A villamos pohár. (Lásd a 294. lapon.)

— Ó Istenem! Hát most már mit te gyünk? kiáltott föl a leány zokogva.

Valami furcsa, kellemetlen érzés fogott el és zavartan néztem föl nagyapára, ki szokatlanul elkomorlyodva tekintett a két gyermek után, miközben inkább maga-magához így szólt:

— Szegény gyerekek! Baj biz' a! Elkésztetek, pedig nektek talán nagyobb szükségetek volna erre a kosár virágra.

— Ugyan miért, kedves nagyapa? Nekik aligha köll valakit köszönteniök.

— Azt nem . . . de más okuk lehet. Különben mért zokogna az a szegény leány? Egyébiránt mindjárt megtudjuk.

Utánok kiáltott s a két gyermek vissza tért, félénken közeledve hozzánk. A nagyapám nyájas, barátságos szavára azonban mihamar beszédesek lettek. Nagyon szomorú, fájdalmas történet volt. Édes anyjok beteg, de még csak le sem feketik, mert a kis testvérök meg halálán van . . . és nem hogy orvosságra jutna, hanem betevő falatjok is alig van; ők ketten mostanáig ibolyát szedtek, begyalognak a városba, ott néhány krajczárért eladják és vesznek kenyeret maguknak és a betegeknek; de tegnap nem volt szerencsájök, nem találtak ibolyát, nem volt mit eladni; ma reggel a fiu rátalált erre az ibolyás helyre, de mire most ide jöttek, már én letaroltam. Ma egész nap éheztek, fognak éhezni holnap is, mert koldulni nem akarnak.

No, mit beszéljem hosszasan? Ugy el-facsarodott a szívem, mikor ezeket a beesett képü, sápadt gyerekeket láttam! Olyanformát éreztem, mint ha megloptam volna őket és mintha torkomon kellene akadnia a falatnak, mikor lakmározok, mialatt ők majd eldőlnek az éhségtől. Az lett a vége,

hogy az egész kosár ibolyát oda szórtam a leányka kötényébe, a remek diós patkót és egyéb kalácsot pedig a fiú kalapjába.

— Nesze . . . ez mostanra . . . a virágot pedig holnap eladjátok.

Boldogan ujongva távozott a két szegény gyermek; a nagyapa pedig nem szólt semmit, csak megveregette a vállamat; ebből tudtam, hogy amit tettem, jól tettem.

Hát iszen jól, jól. Magduska nem tud semmit a tervemről, tehát nem is veheti rossz néven, hogy a neki szánt virágot másnak adtam; de mikor aztán a nagyapával, szóltanul ballagva egymás mellett, haza tértünk, mégis nagyon furesának találtam az állapotomat. Kiindultam, hogy szerzek Magdának kedves meglepetést, melyet büszkén fogok neki átadni; kiindultam kellemes kilátással a pompás kalácsra . . . és haza tértem üres kosárral és üres gyomorral. Már esteledett, nem kérhettem második ozsommát. A remek kóstoló végkép kutba esett.

Ebbe végre is bele törődtem, de a másik dolog ugyancsak furta a fejemet. Nagyon megszerettem azt a gondolatot, hogy Magduskának kedveskedjem valamivel. De hiába törtem a fejemet, már nagyon rövid volt az idő. Estétől reggelig, éjjel, faluhelyen nem teremthetek elő semmit.

A vacsoránál e miatt egészen szórakozott voltam s a szemes nagyapa ezt észre vette. Vacsora után félre hívott és szemre hányólag mondta:

— Nagyon elszontyolodtál, amice! Ugy látom, megbántad azt a kis jót, amit tettél.

— Nem bántam meg nagyapácska, igazán nem. De csakugyan bánt valami. Az, hogy a virág helyett nem tudok semmi egyebet kieszelni meglepetésül Magduskának.

A nagyapa egy kis ideig gondolkozott, aztán így szólt:

— Értem, értem ... Ámbár voltaképp könnyen lehetne segíteni rajta. Azok a szegény gyerekek ma már nem mentek be a városba, a tömérdek ibolya nálok van, most már az övék. Nekik mindegy, kinek adják el. Akinek van pénze, megveheti. Még jót is tenne velök, ha jól megfizetné.

Megértettem. De szinte bele szédültem. Akinek van pénze! Nekem van ... az a gyönyörű fényes ezüst forintosom, amelyet hónapok óta féltve őrizgetek. De az első pillanatban teljességgel lehetetlennek, igazán szörnyűségnek találtam a nagyapa ötletét. A magam kedves drága pénzén megvásároljam azt a virágot, amelyet én magam szedtem nagy fáradsággal! Hát nem elég, hogy a remek diós patkótól, fonatos kalácstól elestem, egész délután éheztem?

Ám az a kedves, ármányos nagyapa jól tudta, mit csinál. Hiába szörnyűködtem, nem volt többé nyugtom. Még nem járt későre az idő, kiosontam a házból s mire vissza tértem, üresen sirt a tárczám. De aztán csodálatosan jól aludtam.

Másnap reggel Magduska majd kiugrott bőréből, mikor egész kosárka ibolyával köszöntöttem születése napjára. Kapott apától, mamától, nagyapától sok szép ajándékot, de egyiknek sem örült annyira. Felbokrétázta nem csak magát, hanem apát, mamát, nagyapát is; és ezek is olyan nagy gyönyörűséget találtak benne, hogy szinte meg sem foghattam. Délután rájöttem a nyitjára.

Együtt voltak vendégeink, sok lány és fiu, vigan játszottunk, aztán ozsonnához ültünk. Ott ültek szüleink is és a kisasszony, aki most nem mutatott olyan szigorú képet, sőt mindig dicsérte Magduskát, milyen jó tanítvány.

— Olyan szorgalmas, hogy mert tegnap el nem készült egy feladványával, a mai ünnepnapján írta meg. Még pedig igen szépen. Fel is olvashatnád, Magduska.

A kis hamis erre már el lehetett készítve, mert föl sem kelt, csak kihuzott zsebéből egy papiros-lapot és olvasni kezdte:

»Az én kedves virágom az ibolya. Eddig is szerettem, de ezentul kedveltem lesz, mert mindig emlékeztetni fog rá, milyen nemes szivü, áldozatra kész testvérem van nekem.«

Aztán apróra elmondta az én egész történetemet, hogyan fáradtam az ibolya-szedéssel, hogyan ajándékoztam oda a szegényeknek a diós patkóval együtt és hogyan vásároltam drága ezüst forintosomon vissza.

Nevettek, de éljeneztek is, aztán körül fogtak, ölelgettek és a kezemet szorongatták. Szinte rösteltem és pironkodtam.

— Ugyan hagyjátok! ... hiszen szót sem érdemel ... Nagyapácska, minnek árult el? Mástól nem tudhatták meg.

Ekkor apám vont magához, megölelt és így szólt:

— Persze hogy elárult, mert azt akarta, hogy örömünk legyen. Meggyőződöttünk, hogy derék fiu vagy, jó célért le tudod győzni hiúságodat, önzésedet, kincs szeretetedet, könnyörületes és gyöngéd tudsz lenni. Járj tovább is ezen az uton, amelyen azt a kosárka ibolyát szerezted ... ember lesz belőled!

Az én komoly, szigorú apámtól ilyen magasztalás anyyiak füle hallatára! Szinte elkábultam a boldogságtól és örömtől.

Amilyen boldogan és elégedetten én másnap reggel az iskolába vissza tértem, olyan boldog gimnazista alig ha volt akkoriban széles Magyarországon. Csoda-e, ha azt a kosárka ibolyát maig sem felejtetem el?

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLVIII. köt. 17-dik számában közölt találos kérdések megfejtése:

Szobor. — Ujság. — Vasut. — Tolmács. — Kalap. — Szőlő. — Holló, olló. — Avas, vas, havas. — Veréb, véreb.

Helyesen fejtették meg: Kemény Béla, Bogisich Imre, Robicsék Béla, Guttman Paula és Aladár, Árkay Masa, Mérey Ágosta, Koritschner Margit, Rákosi Rózsika, Szentpétery Gyula, Unger Béla és Ervin, Harkányi Sándor, Ferentzy Editke, Várady Bözsi, Saláth Ilonka, Irmuska, Etike és Laczika, Gervay Mariska, Marczali Bözse, Nékám István és Ervin, Lévai Ilonka és Irénke, Farkas Maricza, Okolicsányi Maresa, Busay Gizike és Irénke, Szemők Katicza és Maricza, Hunfalvy Livia, Eckstein Irma és Margit, Virág Laczi, Dalmady Irénke, Radisics Elemér, Patterson Margit és Orsolya, Kreibik Sándor és Gálosy Zoltán (hiányosan), Robitsék Edith és Anna, Bónis Berta, Deutsch Ármin, Klein Józsi, Csippék testvérek, Hagymássy Lajos, legifj. Kulin Imre, Ujházy Matild, Kubinyi Dárius, Steinhübel Ödön, Imrédy Kálmán és Károly, Tölgyi Sándor, Szabó Margit (részben), Grünbaum Teri (Teri-e vagy Feri? F. b.) és Erzsi, Zakár Margit, Ilonka és Lajos, Przybilla Jenő, Sipőcz Laczika, Lányi Rózsika (részben), Koch Nándor, Kövesy Rudi, Ordódy Irénke és Laczika, Kovách Sárka, Ember István, Bolyó Palma és Károly, Visy Masi, Zubor Imre, Plotényi Tóni, Dénes Zsófia, Benedek Dénes, Schwarz Magda és Béla, Engel Tibor (rongyos a leveled széle), Gonda Lajos, (az előző üzenet neked is szól), Berczelly Yerta, Demeter Tibor, Grubits Marcsa (részben), Eibenschütz Aranka, Stancsa Miczi, Emike és Gyula, Márton István, Lányi Fodor, Viola és Mela, Wagner Irénke és Évike.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett: *Koritschner Margit, Pápán*, kinek a jutalom-könyvet (*»Ifjusági emléklapok«, elbeszélések és költemények, színes táblába kötve gyűjtötte Füssy Tamás*) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« XLVIII. köt. 16-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: *Vadas Zoltán, Ujházy Matild, legifj. Kulin Imre, Csippék testvérek, Lichtmann Erzsi és Imre, Zakár Margit, Ilonka és Lajos, Ember István.*

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Valdo Péter. Történelmileg kitünő gyermek kevés van. De igenis százával olyan gyermek, aki idővel jejes férjüvé vagy asszonnyá növekedett. Mozart már kis fiu korában csodálatra méltó zenész

volt; de például a mi dicső Petőfi Sándorunkból vagy Arany Jánosunkból senki sem merte volna megjósolni, hogy valamikor országra-világra szóló költő válik belőlük. A kis Hubermann Broniszláv lengyel fiucska, ki művészi hegedülésével a minap több izben ragadta el a budapesti közönséget, szintén jeles gyermek: de kérdés, aránylag oly művésszé növekedik-e férfi-korában, mint amilyen rendkívüli jelenség most. Cikkceskédet talán átdolgozom s közre adom. — **Dénes Zsófia.** Megrajzoltatom s aztán sorát ejtem. — **Busay Gizike és Irénke.** Az apró virágocskát köszönettel fogadom és köszönöm. — **Gervay Mariska.** Tulságosan könnyű az kis lányom. Az »eseményt« örvendő tudomásul veszem. — **Goldstein Feri és Erzsi.** Lehet, hogy majd egyszerre csak egy Roszcsont Milkával állok elő, ha ugyan akad a szelidebb lányok között olyan vásott kis teremtés, mint a mi Ferke barátunk. De hiszen majd megválnak. — **Engelmann Olga.** Már így megélünk. Átadtam a rajzolóknak s a fürdői évszakban, kapóra, meg is jelen. — **Lukács József.** Hibáztatod, hogy a »nyiljek« helyett »nyiljon« áll a »Május« című versikében. Csalatkozol, ez nem hiba. Az ikes törvényt, mely guzs volt a magyar nyelven, már nagyon tágitják jelesebb írónk. A különben nagy érdemű Révay kötözte meg ugy a mi nyelvünket, mely iga alól egymásután szabadítják föl azok a kiváló szerzők, akiknek az ilyen újítás jogukban is van, mert ők művelik, simítják, csiszolják a nyelvet. Nem is azt mondjuk már, hogy »teszesz v. téssz, leszesz v. léssz, veszesz,« hanem *teszel, leszel, veszel*, ami természetesebb is, jobb hangzásu is. De ebbe a tárgyba bővebben nem bocsátkozhatom. Mindenképp dicséretedre válik azonban a te figyelmeztetésed, mert a magad figyelmét tanúsítja. — **Unátyinszky Leona.** Így láttatlanban, a személyes és helyi vonatkozások hijával s egyéb körülmények ismerete nélkül, az ilyesminek megszerkesztése nagy nehézséggel jár, voltaképp lehetetlen. De a »Forgó bácsi színháza« cz. 2 kötetes gyűjteményben akad egy-egy darabka, mely a kívánt alkalomra meg fog felelni, mert kerül ott monologus is, dialogus is. A szíves megemlékezésnek örvendtettem. — **Unger testv.** A levelkében örömmöm teltett. Csak, ha ketten írjátok alá, kettes személyben is köll azt szólaltatni. — **Tolna** postai bélyeggel ellátott lev. lapon helyes megfejtést vettem, de név a sorok alatt nem volt. Ki az a kis szeleburdi? — **Kavaliér Jakab.** Tavalyi rejtvényekre most küldöd be a megfejtést? Hova gondolsz? — *Több levélről a jövő számban.*

A „KIS LAP“ minden kötetéhez **diszes színnyomatu bekötési táblák** kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A »Kis Lap«-nak **fél évi** folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő *czim: Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest. Ferencziek-tere 3.*